

[Socialministeren.]

nomi, således at der ikke kan tages midler ud af institutionen.

Den kontrol, som fru Grethe Philip efterlyser, er der faktisk mulighed for allerede efter gældende lovgivning. Et plejehjem kan ikke drives, uden at der er overenskomst med én eller flere kommuner om indlæggelse af pensionister, og kommunerne fastlægger selv deres betingelser for samarbejdet, det er derfor kommunalbestyrelsernes ansvar og forpligtelse at gennemføre den nødvendige styring. Men jeg er enig med fru Grethe Philip i, at det er muligt, kommunerne undertiden er gået ind i samarbejdet lidt for let, kan man måske sige, med de selvejende institutioner, fordi de har haft stort behov for plejehjemmene.

Gennem regler, som er fastsat af socialministeriet i de senere år, har kommunerne fået en tilskyndelse til at passe bedre på. Efter den sociale styrelseslov skal der være en planlægning med hensyn til byggeri af sociale institutioner, og det betyder, at kommunalbestyrelserne i højere grad end hidtil må overveje, hvorledes de på lang sigt vil tilrettelægge forsyningen, og også, i hvilket omfang de vil samarbejde med de selvejende institutioner.

Kommunerne er også tilskyndet til denne styring derved, at der er regler for, hvilke udgifter der kan anmeldes til refusion, og ligeledes dette, at der er fastsat et maksimum for disse udgifter. Det står kommunerne frit for at betale en forening eller en organisation for at administrere et plejehjem. At der betales et rimeligt beløb for et administrativt arbejde, er der ikke i sig selv noget forkert i, men en ren administrationsudgift, som aflaster kommunens egen administration, må kommunen selv betale. Det deltager staten ikke i.

Men jeg vil godt sige, at socialministeriet følger udviklingen meget nøje på dette område, og jeg kan oplyse, at jeg for kort tid siden har nedsat en arbejdsgruppe til at undersøge, om der er grund til i cirkulæret om bistandslovens institutioner at give særlige pålæg eller vejledning til kommunerne. Noget af det, udvalget skal tage sig af, er at undersøge spørgsmålet om de administrative og økonomiske virkninger af, at en del selvejende institutioner oprettes af og administreres gennem en centralorganisation. Det

er store samfundsmæssige værdier, der står på spil, og det er vigtigt, at der disponeres rigtigt. Jeg vil derfor til stadighed følge dette område med meget stor opmærksomhed og foreslå ændring af reglerne, hvor og hvis det viser sig nødvendigt. Jeg er meget enig med fru Grethe Philip i de spørgsmål, der er rejst.

Grethe Philip (RV):

Jeg er naturligvis fuldt ud klar over, at kommunerne har en mulighed for at gå ind i billedet, når der er tale om, at en organisation er i færd med at oprette et nyt plejehjem, og jeg er også fuldt ud vidende om, at der er en del kommuner, der har gjort det, men spørgsmålet er, om det er tilstrækkelig betryggende, at kommunerne kan gøre det, når der faktisk rundt omkring optræder sager, hvor man må sige, at kommunerne har været tilbageholdende, har fået bygget for langsomt selv og derfor kommer ud i nogle plejetakster, som må anses for urimelige.

Men jeg er glad for at høre, at socialministeren i hvert fald er opmærksom på problemet, og at man vil tage det op i den arbejdsgruppe, der er nedsat, og eventuelt følge det op med cirkulærestemmelser.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Hanne Reintoft* (DKP) til socialministeren:

„Vil ministeren oplyse, om det er lovmæssigt korrekt og socialpolitisk forsvarligt, at en lang række kommuner fortsat anvender den praksis i forhold til det offentlige at pålægge samlevende, ikke gifte personer forsørgerpligt over for hinanden?“

(Spm. nr. 115).

Skriftlig begrundelse.

Spørgsmålet rejses, dels fordi det er et stadig tilbagevendende problem, der medfører megen uensartet og uretfærdig administration, dels fordi cirkulærerne til bistandsloven må tolkes således, at en sådan praksis ikke vil være i overensstemmelse med denne.

Hanne Reintoft (DKP):

Der har længe hersket uvished om ikke gifte, samlevende menneskers forsørgerpligt